

РЕШЕНИЕ

№ 1134

гр. София, 23.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7095** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] чрез адв. Е. А. срещу решение № 1040-21-405/28.05.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С. град, с което се отказва на жалбоподателя възстановяване на производството по издаване на разпореждане № 22021 от 28.05.2018 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО.

С жалбата се иска отмяна на отказа за възобновяване на производството и връщане на преписката за произнасяне от административния орган за решаване на искането по същество. В жалбата се сочи, че процесното решение е неправилно, издадено в нарушение на материалния закон и необосновано.

В съдебно заседание жалбоподателят - [фирма], редовно призовано, чрез адв. А. по телефона не се представлява. Телефона е известен от приложеното по делото пълномощно. С оглед горното молбата ѝ за нередовно призоваване и отмяна ход по същество е неоснователна. Получена е писмена защита от адв. Е. А. с пълномощно по делото, в която последната излага аргументи в подкрепа на подадената жалба.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. град, редовно призован, представлява се от юрк. В., с пълномощно по делото, която оспорва жалбата и претендира юрисконсулско възнаграждение. Моли за срок за писмени бележки.

Заинтересована страна Д. М. М. – редовно призована, явява се лично. Оспорва

жалбата и се придържа към становището на ответника.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспореното решение. Същото представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима, но разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Производството, завършило с изричен отказ, издаден от директора на ТП на НОИ – С. град, е започнало с молба вх. № 5101-21-363#4/24.02.2020 г. от жалбоподателя [фирма], с която е поискано възобновяване на административното производство на основание чл. 99, т. 1 и 2 от АПК и отмяна на разпореждане № 22021 от 28.05.2018 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което декларирана злополука вх. № 363 е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

С оглед писмените доказателства по делото се установява, че 23.12.2017 г. работничката Д. М. М., ЕГН: [ЕГН] е претърпяла злополука на работното си място, като тогава се е намирала в трудово правоотношение с жалбоподателя, който, от своя страна, е бил с правното положение на предприятие ползвател по смисъла на чл. 107р и сл. от Кодекса на труда. С оглед претърпяната злополука са съставени и впоследствие разгледани от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО протокол № 3/28.12.2018 г. за разследване на злополуката от осигурителя и протокол № 5103-22-4/09.05.2018 г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката от представители на ТП на НОИ С. област, ДИТ СО и [фирма], в който са приложени медицински документи, установяващи претърпените увреждания от пострадалата вследствие на злополуката, а именно – навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена на десния крак. Пред длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО са представени и писмени обяснения на пострадалата, на П. И. И., на Ц. Б. П. и на Е. П. И. – също в трудово правоотношение с жалбоподателя.

С молба от 24.02.2020 г. до директора на ТП на НОИ- С. град жалбоподателят е поискал възобновяване на производството на основание чл. 99, т. 1 и 2 от АПК и отмяна на разпореждане № 22021 от 28.05.2018 г., което изрично е отказано с решението, обжалвано в настоящото производство. В молбата си жалбоподателят сочи доводи, с които обосновава твърденията си, че пострадалата е представила медицински документи, които, разгледани и преценени в своята съвкупност, не водят до извода, че претърпяната от нея злополука следва да се квалифицира като „трудова“. Освен това, в молбата се твърди, че пострадалата е получила увреждането не вследствие на претърпяната злополука, а вследствие на автоимунно заболяване, от което тя страда, както и че последната е инценирала злополуката. Същите твърдения са наведени в настоящата жалба.

При така установената фактическа обстановка съдът съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК намира от правна страна, че оспореният акт е издаден от

административен орган в кръга на неговата компетентност, очертана от разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „г)“ от КСО, в изискуемата писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, както и в съответствие с целта на закона. В този смисъл съдът приема, че оспореният акт е валиден индивидуален административен акт.

По отношение на доводите, наведени от жалбоподателя, относно наличието на противоречие с материалноправни разпоредби съдът приема, че такива не са налице. Съображенията за това са следните: правилно административният орган е посочил, че възобновяването на производството на основание чл. 99, т. 1 от АПК е недопустимо, тъй като по силата на чл. 100 от АПК инициативата за това е предоставена от законодателя само на административния орган, прокурора и омбудсмана, а страна в производството може да поиска възобновяване в хипотезите на чл. 99, т. 2 – 7 от АПК. В този смисъл по аргумент от противното – жалбоподателят не е надлежна страна, която може да поиска възобновяване на административно производство на основание чл. 99, т. 1 от АПК.

На следващо място, правилно е отхвърлено и искането за възобновяване на производството на основание чл. 99, т. 2 от АПК. Разпоредбата на чл. 99, т. 2 от АПК брани страната, срещу неправилността на административния акт, която се дължи на обективна невъзможност да се разкрие истината по време на висящността на производството. Под „обстоятелства“ следва да се разбират факти на действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значението на юридически или доказателствени факти. Фактите трябва да са нови, тоест да не са били вече включени във фактическия материал по административното производство, и понеже не са взети предвид, те са обусловили неправилност на акта на административния орган.

Неправилно е тълкувана разпоредбата на чл. 99, т. 2 от АПК от жалбоподателя. Това ясно личи от представените доводи в жалбата, в които се твърди, че административният орган вмениява отговорност на жалбоподателя за това, че последният не е извършил обективна преценка за това доколко документите, приложени към декларация вх. № 363/18.04.2018 г., са относими към наведените твърдения за трудова злополука поради обстоятелството, че жалбоподателят не разполага с достатъчно медицински познания. Всъщност този елемент от фактическия състав на чл. 99, т. 2 от АПК съвсем не се изразява в наличието на специфични знания в точно определена област – в случая медицина, а в обективна, невиновна невъзможност на страна по административно производство да разкрие истината. В този смисъл, както е правилно посочено в становището на ответника, наличието на субективни причини и липсата на активно действие и дължима грижа не са обективна невъзможност за установяване и узнаване на истината. От писмените доказателства безспорно се доказва, че жалбоподателят е бил надлежно уведомен за процесното разпореждане, а по силата на чл. 34, ал. 1 от АПК последният има право на достъп до административната преписка. В тази връзка той е имал възможността в много поранен момент да се запознае с представените медицински документи и да ги оспори по надлежния ред, но той не го е сторил. Още повече, че както в жалбата, така и в писмената защита на жалбоподателя изрично е посочено, че последният „случайно“ е установил, че медицинските документи, представени пред длъжностното лице по чл.

60, ал. 1 от КСО от пострадалата, всъщност касаят автоимунно заболяване и не обосновават квалифицирането на претърпяната злополука като „трудова“.

С оглед гореизложеното в действителност не е налице основанието за възобновяване на производството по реда на чл. 99, т. 2 от КСО и административният орган правилно не е допуснал такава.

Относно твърдението за нищожност на процесното разпореждане, изложени от жалбоподателят, следва да се приеме, че такава не е налице. С оглед критериите за законосъобразност на индивидуалните административни актове, които се извличат от чл. 146 от АПК, съдът приема, че процесното разпореждане е издадено от компетентен орган, в изискуемата форма и при спазване на административнопроизводствените правила, на материалноправните разпоредби и на целта на закона.

При този изход на спора и с оглед претендираното юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника съдът намира същото за основателно. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Като се има предвид обстоятелството, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност и че беше проведено само едно открито съдебно заседание, съдът намира, че следва да присъди възнаграждение в определения от закона минимум от 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, съдът :

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу решение № 1040-21-405/28.05.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отказано възстановяване на производството по издаване на влязло в сила разпореждане 22021 от 28.05.2018 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което декларирана злополука вх. № 363 е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на ТП на НОИ – С. град сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: